

[Forsvarsministeren.]

de omhandlede ulemper, vil jeg gerne bemærke, at man ved undersøgelsen og drøftelsen af alle disse spørgsmål i forsvarsministeriet naturligvis også har haft overvejelser i denne retning, idet det selvfølgelig var nærliggende at anvende de i tjenestemandsløven for tjenestemændene som helhed givne regler for ydelse af godtgørelse herfor, suppleret naturligvis med de nødvendige særregler, som måtte indføres på grund af den særlige tjeneste indenfor forsvaret og det særlige krav, som stilles her. Men såfremt denne fremgangsmåde skulle anvendes, ville det utvivlsomt på grund af den militære tjenestes særlige karakter medføre et meget stort og et meget indviklet administrativt apparat, der ville betyde yderligere forbrug både af tid og arbejdskraft. Jeg har derfor fundet, at en administrativt lettere gennemførlig ordning var at foretrække, og det er den, der er stillet forslag om her.

Jeg vil gerne i denne forbindelse understrege, hvad tidsskriftet „Vor Hær“, der jo er organ for officererne indenfor hæren, har udtalt om hele dette forhold. I det sidste nummer er der fremsat nogle betragtninger dels over det af socialdemokratiet stillede forslag og dels over det forslag, der var stillet af mig og tiltrådt af et flertal både indenfor lønningsrådet og indenfor partierne og endelig af alle personelorganisationerne indenfor forsvaret. Man siger i denne artikel, at udfra et almindeligt økonomisk synspunkt var det muligt, at det socialdemokratiske forslag ville give langt mere, idet man regner med, at det med betaling efter de almindelige regler for arbejde udover 8 timer daglig, for forskudt arbejdstid og for mistede fridage ville have kostet statskassen betydeligt mere; men når man alligevel imellem befalingsmandsorganisationerne har opnået fuld enighed om at tiltræde den af forsvarsministeren foreslåede løsning, var det i erkendelse af, at enhver anden på mere specielle regler bygget løsning ville vise sig praktisk uigennemførlig, idet den ganske simpelt, som man siger i dette nummer af bladet, ville medføre, at den ene halvdel af hærens personel skulle bruge sin arbejdskraft til at administrere den anden halvdel.

Med hensyn til det af mindretallet stillede forslag vil jeg gerne sige, at den ensartede ydelse på 1 500 kr. pr. mand, som er fore-

slået, hverken kan anses for at være rimelig eller retfærdig, dels i betragtning af at de almindelige tjenesteydelser, som det skal kompensere, nemlig godtgørelse for overarbejde, mistede fridage m. v., allerede er opdelt i to satser, dels fordi det foreslåede tillæg herudover som nævnt også er beregnet som en kompensation for de med den ubegrænsede militære rådighedspligt forbundne ulemper; en sådan godtgørelse vil formentlig kunne sættes i en vis relation til den aflønning, som de pågældende oppebærer i forvejen.

Der er også den forskel på de to forslag, det socialdemokratiske og mit, at medens efter mit forslag rådighedstillægget set i forhold til totallønnen for hver enkelt ville udgøre ca. 7½ pct. for de højestlønnede og 11 pct. for de lavestlønnede, ville det efter det socialdemokratiske forslag om en ensartet godtgørelse variere fra ca. 7 pct. til ca. 25 pct. og ville betyde en usaglig og urimelig lønnivellering.

Forsåvidt angår mindretallets bemærkning om, at man ikke skønner, at de nødvendige forudsætninger for ydelse af et rådighedstillæg til personellet ved kommandoet i Tyskland er tilstede, vil jeg gerne sige, at der for dette personel naturligvis hersker nøjagtigt de samme forhold som for personellet her i landet, således at en undtagelse for dette personels vedkommende ville virke både uforståeligt og uretfærdigt. Det særlige felttillæg ved kommandoet i Tyskland afbøder nogle af de ulemper, som er forbundet med tjenesten udenfor landets grænser, men hvis man ville gennemføre det socialdemokratiske forslag, ville man komme til det mærkelige resultat, at f. eks. en korporal, som bliver forsat fra tjeneste i København til Værløselejren, ville få et langt, langt større tillæg end en kaptajnløjtnant, en premierløjtnant, en overfenrik og en fenrik ville få ved tjeneste udenfor landets grænser. Det ville efter min opfattelse i hvert fald betyde en skævhed, som var åbenbart urimelig, og jeg kan heller ikke se, der er nogen saglig begrundelse derfor.

Alle forhold taget i betragtning mener jeg derfor, at det fremsatte forslag til en økonomisk kompensation for de med befalingsmandsgerningen forbundne ulemper i disse år, hvor der stilles store krav til de militære befalingsmænd, både er det enkleste og det retfærdigste, og det er vel også derfor,